

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 78.006/1/V
van 28 augustus 2025

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de bescherming van oppervlaktewater voor de productie van water bestemd voor menselijke consumptie tegen verontreiniging met pesticiden of andere producten die na aanwending oppervlaktewater kunnen verontreinigen’

Op 17 juli 2025 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Omgeving en Landbouw verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 2 september 2025,* een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘over de bescherming van oppervlaktewater voor de productie van water bestemd voor menselijke consumptie tegen verontreiniging met pesticiden of andere producten die na aanwending oppervlaktewater kunnen verontreinigen’.

Het ontwerp is door de eerste vakantiekamer onderzocht op 19 augustus 2025. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en David D’HOOGHE, staatsraden, Jan VELAERS, assessor, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 28 augustus 2025.

*

* Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, *in fine*, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege verlengd wordt met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juni en 15 augustus.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering legt een kader vast, gesteund op het voorzorgsbeginsel, voor de betere bescherming van oppervlaktewater voor de productie van water bestemd voor menselijke consumptie, tegen de druk van pesticiden of andere producten die na aanwending oppervlaktewater kunnen verontreinigen. Met de ontworpen regeling wordt een bijkomende en betere omzetting beoogd van richtlijn 2009/128/EG,¹ richtlijn 2000/60/EG² en richtlijn (EU) 2020/2184³ (artikel 1 van het ontwerp).

Artikel 2, § 1, van het ontwerp bevat een aantal definities. Artikel 2, § 2, machtigt de Vlaamse minister bevoegd voor de omgeving en de natuur (hierna: de minister), om in de gebieden die zijn afgebakend op de kaart in de bijlage bij het ontwerp, of in de deelgebieden daarvan die hij aanwijst, voor het gebruik van (bepaalde) pesticiden of andere producten maatregelen op te leggen wanneer blijkt dat aanvullende bescherming nodig is (artikel 2, § 2, eerste en tweede lid). Deze maatregelen kunnen gebruiksvoorschriften of -beperkingen inhouden met betrekking tot pesticiden of andere producten binnen te bepalen bufferzones⁴ (artikel 2, § 2, derde lid, 1°, 4° en 5°), het verbod van de teelt van gewassen binnen te bepalen bufferzones (artikel 2, § 2, derde lid, 2°) of het opleggen van een registratie- of meldingsplicht voor het gebruik van pesticiden of andere producten (artikel 2, § 2, derde lid, 3°). De maatregelen vermeld in artikel 2, § 2, derde lid, 3° tot 5°, moeten gepaard gaan met proportionele “flankerende maatregelen” (artikel 2, § 2, zesde lid).

¹ Richtlijn 2009/128/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 ‘tot vaststelling van een kader voor communautaire actie ter verwezenlijking van een duurzaam gebruik van pesticiden’.

² Richtlijn 2000/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 oktober 2000 ‘tot vaststelling van een kader voor communautaire maatregelen betreffende het waterbeleid’.

³ Richtlijn (EU) 2020/2184 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2020 ‘betreffende de kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water’.

⁴ Zie opmerking 9 over de term ‘bufferzones’. Overigens voorzien de artikelen 5 en volgende van het koninklijk besluit van 19 maart 2013 ‘ter verwezenlijking van een duurzaam gebruik van gewasbeschermingsmiddelen en toevoegingsstoffen’ reeds in bufferzones voor gewasbeschermingsmiddelen. Op de vraag hoe de bufferzones in de thans ontworpen regeling zich daartoe verhouden, antwoordde de gemachtigde als volgt: “Er is geen koppeling tussen de bufferzones zoals bedoeld in het KB en het ontwerpbesluit. Het ontwerpbesluit verschilt van het KB doordat het zich specifiek richt op de bescherming van oppervlaktewater in de onttrekkingsgebieden van drinkwater, een aspect dat in het KB van 2013 niet specifiek wordt geregeld. De bufferzones uit artikel 9 van het KB van 19 maart 2013 hebben betrekking op bufferzones voor de bescherming van niet-doelwitwaterorganismen tussen enerzijds het behandelde oppervlak en anderzijds zowel oppervlaktewater als oppervlakken waar een groot risico van afspoeling naar oppervlaktewateren bestaat. Dit stemt overeen met een deel van artikel 11, lid 2, punt c) van Richtlijn 2009/128/EG, dat eveneens verwijst naar dergelijke bufferzones. Het KB verwijst echter niet expliciet naar oppervlaktewater dat gebruikt wordt voor de onttrekking van drinkwater. Artikel 11, lid 2, punt c) van richtlijn 2009/128/EG in fine bepaalt immers: ‘..., en in beschermingszones voor oppervlaktewater en grondwater dat wordt gebruikt voor de onttrekking van drinkwater, waarbinnen geen pesticiden mogen worden toegepast of opgeslagen’.”

Artikel 21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 januari 2023 ‘over de kwaliteit en levering van water bestemd voor menselijke consumptie’ voorziet in de mogelijkheid om af te wijken van de kwaliteitseisen voor water bestemd voor menselijke consumptie. Artikel 2, § 2, vijfde lid, van het ontwerp bepaalt dat de minister in het kader van zo’n afwijkingsbeslissing minstens de in dat lid opgesomde beschermingsmaatregelen treft. Artikel 2, § 2, zevende lid, machtigt de minister om de actieve winningszones uit oppervlaktewater voor de productie van water bestemd voor menselijke consumptie, te actualiseren.

RECHTSGROND

3.1. In zoverre het ontwerp betrekking heeft op het gebruik van pesticiden, vindt het in beginsel rechtsgrond in de artikelen 6 en 7, § 2, van het decreet van 8 februari 2013 ‘houdende duurzaam gebruik van pesticiden in het Vlaamse Gewest’.

In zoverre het ontwerp betrekking heeft op het gebruik van andere producten, wordt de rechtsgrond in beginsel geboden door artikel 3.2.2, tweede lid, van het decreet van 18 juli 2003 ‘betreffende het integraal waterbeleid, gecoördineerd op 15 juni 2018’ (hierna: DIWB).

3.2. In zoverre bij artikel 2, § 2, vijfde lid, van het ontwerp bijkomende maatregelen worden toegevoegd aan de beslissing die de minister kan nemen ter uitvoering van artikel 21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 januari 2023, wordt daarvoor rechtsgrond geboden door artikel 2.2.1, § 1, van het DIWB.

3.3. Voor de adviestaken die bij artikel 2, § 2, vierde lid, van het ontwerp worden opgelegd aan de bevoegde entiteit Volksgezondheid – zijnde de functioneel bevoegde afdeling van het Departement Zorg – en aan het Agentschap Landbouw en Zeevisserij wordt de rechtsgrond geboden door artikel 87, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’.

Voor de adviestaken die bij artikel 2, § 2, vierde en zevende lid, van het ontwerp worden opgelegd aan de bevoegde entiteit Leefmilieu – zijnde de personeelsleden van de Vlaamse Milieumaatschappij – wordt rechtsgrond ontleend aan artikel 10.2.4, § 5, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ (hierna: DABM).

Voor de adviestaken die bij artikel 2, § 2, vierde en zevende lid, van het ontwerp worden opgelegd aan de betrokken exploitanten van het openbaar waterdistributienetwerk⁵, kan worden gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid die de Vlaamse Regering ontleent aan artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gelezen in samenhang met artikel 1.2.2, 2°, van het DIWB.

⁵ Artikel 2.1.2, 9°, van het DIWB definieert de exploitant van een openbaar waterdistributienetwerk als ‘de gemeente, de gemeentelijke regie, de intercommunale, de Vlaamse openbare instelling en andere exploitanten die een openbaar waterdistributienetwerk via leidingen beheren’.

VORMVEREISTEN

4. Luidens artikel 6, § 3*bis*, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 moet tussen de betrokken gewestregeringen en de federale overheid overleg worden gepleegd over de maatregelen die een weerslag hebben op het landbouwbeleid. Dat het ontwerp maatregelen bevat die een weerslag hebben op het landbouwbeleid blijkt onder meer uit artikel 2, § 2, derde lid, 2°, ervan, waarbij de minister wordt gemachtigd om bufferzones te bepalen waarin de teelt van gewassen, met uitzondering van buffergewassen, verboden is.

De stellers van het ontwerp moeten erover waken dat dit overleg nog plaatsvindt.

Indien de aan de Raad van State voorgelegde tekst ten gevolge van het vervullen van het voornoemde vormvereiste nog wijzigingen zou ondergaan,⁶ moeten de gewijzigde of toegevoegde bepalingen, ter inachtneming van het voorschrift van artikel 3, § 1, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, aan de afdeling Wetgeving worden voorgelegd.

ALGEMENE OPMERKINGEN

A. Het voorzorgsbeginsel

5.1. Zoals reeds vermeld legt het ontwerp een kader vast, gesteund op het voorzorgsbeginsel, voor de betere bescherming van oppervlaktewater voor de productie van water bestemd voor menselijke consumptie, tegen de druk van pesticiden of andere producten die na aanwending oppervlaktewater kunnen verontreinigen. In de rubriek ‘Motivering’ in de aanhef wordt uitdrukkelijk verwezen naar het voorzorgsbeginsel.

Overeenkomstig artikel 2, lid 3, van richtlijn 2009/128/EG vormen de bepalingen van die richtlijn “voor de lidstaten geen beletsel om het voorzorgsbeginsel toe te passen bij het beperken of verbieden van het gebruik van pesticiden onder bepaalde omstandigheden of in bepaalde gebieden”. De richtlijn voorziet in de verplichting voor de lidstaten om passende maatregelen te nemen om het aquatische milieu en de voorziening van drinkwater te beschermen tegen het effect van pesticiden (artikel 11) en om er zorg voor te dragen dat, met inachtneming van de eisen inzake hygiëne, volksgezondheid en biodiversiteit, of van de resultaten van desbetreffende risicobeoordelingen, het gebruik van pesticiden in bepaalde specifieke gebieden wordt geminimaliseerd of verboden (artikel 12).

Artikel 4, lid 2, van richtlijn (EU) 2020/2184 bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat de maatregelen ter uitvoering van deze richtlijn gebaseerd zijn op het voorzorgsbeginsel en er in geen geval, direct of indirect, toe kunnen leiden dat de huidige kwaliteit van voor menselijke consumptie bestemd water achteruitgaat, of dat de verontreiniging van water dat wordt gebruikt voor de productie van voor menselijke consumptie bestemd water toeneemt.

⁶ Namelijk andere wijzigingen dan diegene waarvan in dit advies melding wordt gemaakt of wijzigingen die ertoe strekken tegemoet te komen aan hetgeen in dit advies wordt opgemerkt.

5.2. De vraag rijst dan ook of de ontworpen maatregelen ingepast kunnen worden in het voorzorgsbeginsel zoals het in de voormelde richtlijnbepalingen wordt gehanteerd en in de mogelijkheden waarover de lidstaten volgens die richtlijnbepalingen beschikken. Wat betreft pesticiden verwees de gemachtigde naar artikel 11, lid 2, c), van richtlijn 2009/128/EG, dat bepaalt dat de lidstaten moeten voorzien in het gebruik van risicoreducerende maatregelen waardoor het risico van vervuiling buiten het terrein als gevolg van verwaaiende spuitnevel, uitspoeling en afspoeling tot een minimum wordt beperkt. Die maatregelen moeten, volgens dezelfde richtlijnbepaling, voorzien in het afbakenen van bufferzones met passende afmetingen voor de bescherming van niet-doelwitwaterorganismen, en in beschermingszones voor oppervlaktewater en grondwater dat wordt gebruikt voor de onttrekking van drinkwater, waarbinnen geen pesticiden mogen worden toegepast of opgeslagen.

De ontworpen regeling spoort inhoudelijk niet met de voormelde richtlijnbeepaling.

In de eerste plaats blijkt niet uit die richtlijnbeepaling dat gebruiksbeperkingen voor pesticiden die geen gebruiksverbod zijn, mogelijk zijn in de beschermingszones voor oppervlaktewater. De gemachtigde stelde dat de onttrekkingsgebieden voor de productie van drinkwater ruimer zijn dan die beschermingszones en dat daardoor de mogelijkheid ontstaat om in deze ruimere gebieden bijkomende en ruimere beschermingsmaatregelen te nemen. Daarbij wordt echter niet aangetoond in welke mate die maatregelen, die dus ook in de voormelde beschermingszones zullen gelden, inpasbaar zijn in artikel 11, lid 2, c), van richtlijn 2009/128/EG.

In de tweede plaats blijkt evenmin uit die richtlijnbeepaling dat een gebruiksverbod voor welbepaalde pesticiden kan worden ingesteld, aangezien wordt bepaald dat binnen de beschermingszones *geen* pesticiden mogen worden toegepast of opgeslagen. De argumentatie van de gemachtigde dat, mits transparantie en objectieve criteria, maatwerk mogelijk is, toont niet aan dat zo'n selectieve aanpak inpasbaar is in de algemene formulering van artikel 11, lid 2, c), van richtlijn 2009/128/EG.

In de derde plaats worden de teeltverboden (artikel 2, § 2, derde lid, 2°, van het ontwerp) en de registratie- en meldingsplicht voor het gebruik van pesticiden (artikel 2, § 2, derde lid, 3°, van het ontwerp), evenmin vermeld in de voormelde richtlijnbeepaling. Het betoog van de gemachtigde dat het gaat om een indirecte risicobeperkende maatregel om pesticidengebruik te vermijden en dat teeltverboden bijdragen aan de handhaafbaarheid van een verbod op pesticidengebruik, doet niets af aan die vaststelling.

Het is onzeker of de lidstaten zich op het voorzorgsbeginsel vermeld in artikel 2, lid 3, van richtlijn 2009/128/EG kunnen beroepen om maatregelen te nemen die afwijken van hetgeen wordt bepaald in artikel 11, lid 2, c), van die richtlijn, tenzij wanneer het zou gaan om een verdergaande beschermingsmaatregel, waarop nader wordt ingegaan in opmerking 6.

5.3. De stellers van het ontwerp zouden dan ook het best contact opnemen met het bevoegde directoraat-generaal van de Europese Commissie om zich ervan te vergewissen of de ontworpen regeling in overeenstemming geacht kan worden met richtlijn 2009/128/EG en richtlijn (EU) 2020/2184, onverminderd hetgeen in opmerking 6 wordt uiteengezet over de kennisgeving achteraf van het te nemen besluit aan de Europese Commissie.

B. Verdergaande beschermingsmaatregel

6. Zoals reeds is uiteengezet in opmerking 5.1, bepaalt artikel 2, lid 3, van richtlijn 2009/128/EG dat de bepalingen van die richtlijn voor de lidstaten geen beletsel vormen om het voorzorgbeginsel toe te passen bij het beperken of verbieden van het gebruik van pesticiden onder bepaalde omstandigheden of in bepaalde gebieden. Aangezien richtlijn 2009/128/EG is gesteund op artikel 175, lid 1, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (thans artikel 192, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU)), is er overeenkomstig artikel 193 VWEU ruimte voor een verdergaande bescherming, op voorwaarde dat deze verenigbaar is met het VWEU en het Verdrag betreffende de Europese Unie en dat ze ter kennis wordt gebracht van de Europese Commissie.

De gemachtigde verklaarde in dit verband het volgende:

“De ontworpen regeling voorziet niet in een verdergaande bescherming dan hetgeen bepaald is in de richtlijn 2009/128/EG. Ze beoogt de uitvoering van maatregelen zoals het instellen van beschermingszones langs oppervlaktewater in onttrekkingsgebieden voor drinkwater, wat valt onder artikel 11, lid 2, punt c) van de richtlijn. Aangezien deze maatregelen binnen het toepassingsgebied van de richtlijn blijven, is een kennisgeving aan de Europese Commissie in die zin niet nodig.”

Met die zienswijze kan niet worden ingestemd. Zoals reeds is gebleken in opmerking 5.2, wijkt de ontworpen regeling inhoudelijk af van hetgeen is bepaald in richtlijn 2009/128/EG. Indien dat het geval is, kan ze enkel doorgang vinden als ze kan worden beschouwd als een verdergaande bescherming die verenigbaar is met het primaire EU-recht. Bovendien bevat ze een regeling inzake ‘andere producten’⁷ dan pesticiden, die eveneens als een verdergaande bescherming moet worden beschouwd en die eveneens verenigbaar moet zijn met het primaire EU-recht. In elk geval moet de ontworpen regeling, na de aanneming ervan, ter kennis worden gebracht van de Europese Commissie.⁸

C. Overige relevante Europese rechtsregels

7. Naast de richtlijnen waarvan de ontworpen regeling een bijkomende en betere omzetting beoogt, zijn er ook nog andere Europese rechtsregels die relevant lijken voor de ontworpen regeling, namelijk verordening (EG) nr. 1107/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 ‘betreffende het op de markt brengen van gewasbeschermingsmiddelen en tot intrekking van de Richtlijnen 79/117/EEG en 91/414/EEG van de Raad’ en verordening (EU) nr. 528/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 ‘betreffende het op de markt

⁷ Artikel 2, § 1, 2°, van het ontwerp omschrijft andere producten als “producten die na aanwending langs oppervlaktewater via diffuse weg dit oppervlaktewater kunnen verontreinigen”. Op de vraag om dit te concretiseren, antwoordde de gemachtigde als volgt: “Met ‘andere producten’ worden alle mogelijke contaminanten bedoeld die geen pesticiden zijn. Voorbeelden hiervan zijn nutriënten uit (kunst)mest, medicijnresten afkomstig uit de veeteelt, zware metalen, chemische stoffen die gebruikt worden als coating of die via afspoeling van oppervlakken langs waterlopen in het milieu terechtkomen. Bij het opstellen van een ministerieel besluit (MB) zal, bij het opleggen van maatregelen rond andere producten, steeds opgenomen worden over welke specifieke producten het gaat.”

⁸ Deze verplichting geldt trouwens ook reeds op grond van artikel 23, lid 2, van richtlijn 2009/128/EG naar luid waarvan de lidstaten de Commissie de tekst van de belangrijkste bepalingen van nationale regelgeving meedelen die zij op het onder deze richtlijn vallende gebied vaststellen en op grond van artikel 24, lid 2, van richtlijn 2020/2184/EU.

aanbieden en het gebruik van biociden'. Binnen de beperkte tijd waarover hij beschikt kon de Raad van State niet nagaan of de ontworpen regeling volledig kan worden ingepast in die verordeningen. Het staat aan de stellers van het ontwerp om zich daarvan te vergewissen.⁹

D. Machtigingen aan de minister

8. Het ontwerp bevat verscheidene delegaties van regelgevende bevoegdheid¹⁰ aan de minister. Zoals de Raad van State in het verleden reeds meermaals heeft opgemerkt, kan het toekennen van een verordenende bevoegdheid door de Vlaamse Regering aan een van haar leden, enkel toelaatbaar worden geacht in zoverre die delegatie slechts regels van bijkomstige aard of van beperkt belang betreft.

8.1. Bij artikel 2, § 2, zesde lid, van het ontwerp wordt aan de minister opgedragen om samen met de maatregelen die hij neemt ter uitvoering van het derde lid, met uitzondering van de maatregelen vermeld in het derde lid, 1° en 2°, te bepalen welke “flankerende maatregelen” worden genomen. Die flankerende maatregelen moeten proportioneel zijn aan de maatregelen die worden opgelegd.

Op de vraag wat onder die flankerende maatregelen moet worden verstaan, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Mogelijke flankerende maatregelen zijn onder meer:

Vergoedingen voor (landbouw)bedrijven die verder gaan dan de wettelijke verplichtingen.

Steun voor advies: tegemoetkoming voor professioneel advies over het gebruik van alternatieve producten of andere teeltmogelijkheden

Steun voor reconversie naar (landbouw)praktijken die minder impact hebben op de kwaliteit van de waterlopen.

De steunmaatregelen voor de land- en tuinbouw worden uitgewerkt in overleg met het Agentschap Landbouw en Zeevisserij, dat in het BVR ook als adviesinstantie is aangeduid.

⁹ In dat verband kan worden verwezen naar de analyse die is doorgevoerd – weliswaar over een regeling met een andere strekking – in adv.RvS 76.298/16 van 28 mei 2024 over een ontwerp dat heeft geleid tot het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 6 juni 2024 ‘tot reglementering van het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen, behalve die met een laag risico, tot toevoeging van gebruiksvoorwaarden aan de afwijkingen bedoeld in artikel 9 van de ordonnantie van 20 juni 2013 en tot wijziging van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 16 juli 2015 betreffende de opslag en hantering van gewasbeschermingsmiddelen alsook het beheer van hun afval door professionele gebruikers’, opmerkingen 7 tot 13.3.

¹⁰ Daarover verklaarde de gemachtigde immers het volgende: “Onder machtigingen verstaan we de bevoegdheid van de minister om bijkomende maatregelen op te leggen in functie van de bescherming van oppervlaktewater bestemd voor de productie van drinkwater. Gezien de machtigingen aan de minister strekken tot het vaststellen van maatregelen met betrekking tot de beperking van het gebruik van pesticiden in het algemeen, bepaalde types pesticiden of andere producten, hebben ze algemene strekking. De maatregelen die genomen zouden worden, hebben dus betrekking op alle gebruikers van pesticiden of specifieke pesticiden of andere producten die opgenomen worden en niet op een specifieke groep van gebruikers of een specifieke gebruiker. In het laatste geval zou er immers sprake zijn van een machtiging met individuele strekking. Het besluit richt zich dus niet op één specifieke beroepsgroep, maar op iedereen die het product (professioneel) gebruikt binnen het betrokken gebied. (...)”.

Bij het opstellen van een ministerieel besluit (MB) zullen mogelijke flankerende maatregelen worden opgenomen en nader geduid. Deze maatregelen zullen proportioneel zijn aan de opgelegde gebruiksbeperkingen en uitsluitend van toepassing zijn in de gebieden waar deze beperkingen gelden.”

Uit dit antwoord kan worden opgemaakt dat het gaat om zeer uiteenlopende maatregelen, waarvan bovendien geen exhaustieve opsomming wordt gegeven. Een dergelijke ruime invulling van de notie “flankerende maatregelen” kan niet worden beschouwd als regels van bijkomstige aard of van beperkt belang. Opdat de ontworpen delegatie doorgang kan vinden, moet op exhaustieve wijze worden opgesomd welke concrete flankerende maatregelen kunnen worden genomen door de minister.

8.2. Artikel 2, § 2, zevende lid, van het ontwerp machtigt de minister om de actieve winningszones uit oppervlaktewater voor de productie van water bestemd voor menselijke consumptie vermeld op de kaart die is opgenomen in de bijlage bij het ontworpen besluit, te actualiseren, op basis van de gebieden die zijn opgenomen in het register van beschermde gebieden bij het stroomgebiedbeheerplan overeenkomstig artikel 1.7.6.1 van het DIWB. Een dergelijke machtiging komt erop neer dat de minister de kaart in de betrokken bijlage kan wijzigen en daarmee het toepassingsgebied bepaalt van de maatregelen die hij kan opleggen op grond van artikel 2, § 2, van het te nemen besluit. Deze delegatie is dan ook niet van bijkomstige aard of van beperkt belang. Ofwel moet ze worden weggelaten en moet de actualisering van de betrokken winningszones bij een besluit van de Vlaamse Regering gebeuren, ofwel moet de beoordelingsruimte van de minister nader worden omschreven.

E. Terminologie

9. Doorheen het ontwerp wordt de term ‘bufferzone’ gehanteerd. Dat begrip stemt overeen met het begrip ‘beschermingszone’ in artikel 11, lid 2, c), van richtlijn 2009/128/EG, zoals blijkt uit artikel 2, § 2, eerste lid, van het ontwerp. Omdat die richtlijnbevestiging daarnaast ook de term ‘bufferzone’ hanteert, verdient het aanbeveling omwille van de transparantie en de rechtszekerheid, in het ontwerp dezelfde term te gebruiken als deze uit de richtlijn en dus systematisch gewag te maken van ‘beschermingszones’.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

10. De rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef moet worden aangepast aan wat is uiteengezet in de opmerkingen 3.1 tot 3.3. Er moet dan ook bijkomend worden verwezen naar artikel 87, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, de verwijzing naar artikel 10.2.3, § 1, tweede lid, 14°, a), van het DABM moet worden vervangen door een verwijzing naar artikel 10.2.4, § 5, ervan, en de verwijzing naar artikel 3.2.1 van het DIWB moet worden vervangen door een verwijzing naar artikel 2.2.1, § 1, ervan. Bovendien kan de verwijzing naar artikel 3.2.2 van het DIWB worden gespecificeerd door te verwijzen naar het tweede lid ervan.

11. In de rubriek ‘Vormvereisten’ zal nog melding moeten worden gemaakt van het overleg tussen de betrokken gewestregeringen en de federale overheid (zie opmerking 4).

Artikel 2

12. In artikel 2, § 2, vijfde lid, van het ontwerp moet met het juiste opschrift worden verwezen naar het besluit van de Vlaamse Regering van 20 januari 2023 ‘over de kwaliteit, kwantiteit en levering van water bestemd voor menselijke consumptie’.

Bijlage

13. Op de vraag hoe de actieve winningszones zijn aangeduid op de kaart in de bijlage bij het ontwerp, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“De actieve winningszones maken integraal deel uit van de onttrekkingsgebieden van oppervlaktewater bestemd voor de productie van drinkwater. Het gaat om zones die momenteel continu worden ingezet voor de winning van water voor menselijke consumptie. Deze gebieden zijn in het blauw aangeduid op de kaart in bijlage.

We stellen voor om aan de legende van de kaart een blauw vakje toe te voegen dat deze actieve winningszones aanduidt.”

Met dat voorstel kan worden ingestemd.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jeroen VAN NIEUWENHOVE